

WAT NIET WEET

Elodie Foulon

Wat niet weet

2021 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2021 Good Stuff! Books, Elodie Foulon

www.goodstuffbooks.be

Good Stuff! CommV

Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte

Foto cover: Suyash Dixit

Foto auteur: Robin Micom

Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Eerste druk mei 2021

Tweede druk juli 2021

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8298 717 1

NUR 330

D/2021/14.210/01

*I see a rainbow rising
Look there on the horizon
And I'm coming home
I'm coming home*

- RONNIE JAMES DIO, RITCHIE BLACKMORE

'Stargazer' - Rainbow

DEEL 1

‘Mijn god, de avond kan niet snel genoeg voorbij zijn,’ zuchtte Alex, terwijl ze met de grootste precisie dikke, zwarte lijnen onder haar groenbruine ogen aanbracht. Die waren het laatste detail dat de stoere grunge-outfit waarin ze zich had gehuld, moest afmaken. Alex bekeek zichzelf in de langwerpige spiegel en knikte goedkeurend. Alhoewel ze het niet bepaald had voor verkleedpartijen, kon ze zich best wel vinden in de klederdracht die ze voor deze gelegenheid had uitgekozen. Het ultrakorte, gescheurde jeansshortje dat ze jaren geleden op een klein rommelmarktje had gekocht, had ze inder tijd haast kapot gedragen en vanavond voor de gelegenheid uit een vergeten hoekje van haar kleerkast tevoorschijn gehaald. Hetzelfde gold voor de zwarte Dr. Martens met extra dikke, zwarte zolen. In haar schooltijd en de jaren die daarop volgden had Alex de boots dag in, dag uit aan haar voeten gedragen. Die twee items behoorden tot de weinige zaken die ze mee had verhuisd naar Los Angeles. Het zwarte, met felle, gele sterren bedrukte T-shirt, was wél een nieuw stuk, maar zag er niettemin uit alsof het zo uit begin de jaren negentig kon ko-

men. Alex had het oversized T-shirt losjes in haar broek gestopt en het geheel afgewerkt met een resem zwarte, lederen bandjes aan haar arm. Een mikmak van oude en nieuwe stukken die niet eens bij elkaar pasten, maar daar maalde ze allerminst om. Het thema was ‘terug in de tijd’ en daar voldeed ze met verve aan.

Bob deed alsof hij schrok toen hij de kamer binnenkwam.

‘Jij ziet er gevaarlijk uit,’ lachte hij en wees op haar zwarte ogen en donkergekleurde lippen.

‘Wat vind je ervan?’ pronkte ze trots.

‘Dat shortje mag er wezen. En die laarzen eronder... Jij gaat vanavond met mij mee naar huis.’

Bob grijnsde.

‘Dat zien we dan nog wel. Ik wil vanavond vooral snel naar huis. Kunnen we die vernissage echt niet skippen?’

‘Ik zou niets liever willen, schat, maar Jared stond erop dat we hem en Emmely vergezelden. En je weet hoe belangrijk dit voor hem is. Het zal er vollopen met mensen met geld met wie hij kan netwerken. Als hij daar iemand tegenkomt die liever in zijn project investeert dan in mislukte schilderijen, dan is zijn avond geslaagd.’

Alex fronste haar wenkbrauwen.

‘Kom op, Bob. Doe nou niet alsof je enkel gaat om je zoon te plezieren. Je wilt evengoed niets liever dan contacten leggen om centen binnen te halen. Alles draait tegenwoordig om je werk. Weet alvast dat ik vanavond niet meega om daar maar wat zwijgzaam aan je arm te pronken. Als jullie twee besluiten over niks anders dan zaken te praten, trap ik het af.’

‘Probeer toch op z’n minst te begrijpen hoe belangrijk dit voor me is,’ zuchtte hij. ‘Om een grote serie te kunnen schrijven en produceren, daar droom ik al mijn hele leven

van. Maar om daarin te slagen, moet ik de juiste personen vinden, mensen die in me geloven en bereid zijn in m'n scripts te investeren. Ik word er verdorie vijfenvijftig, dan mag er al eens een klepper uit de bus komen.'

'Leuk, dan kun je nog minder thuis zijn dan je nu bent...'

'Neen, dan kun jij overal met mij mee,' glimlachte Bob en streelde haar wang. 'In een groot en poepchic hotel op kosten van het productiehuis. Elke avond op restaurant en decadente feestjes afschuimen. Ontbijt op een king-size bed, terwijl we over de skyline van New York uitkijken.'

Alex antwoordde door haar schouders op te halen. Hij bedoelde het niet slecht, Bob De Dromer, maar ze wist goed genoeg dat de realiteit een pak minder romantisch eruit zou zien dan dat hij die voorstelde. Dat ze in werkelijkheid vooral in haar grote hotelkamer zou zitten wachten tot haar wederhelft 's avonds laat thuiskwam na een draaidag. Dat hij niet te genieten zou zijn en op de toppen van zijn tenen zou lopen vanwege de stress, omdat hij nu eenmaal een onverbeterlijke perfectionist was. Dat de decadente feestjes vooral plezier zouden zijn voor hem en zichzelf veel meer zou drinken dan goed voor haar was, louter uit verveling en eenzaamheid. En dat ze daarna kletterende ruzie zouden krijgen, omdat ze beiden onder invloed waren en overreageerden.

Op dat moment ging de deurbel. Als een enthousiast jong kind rende Bob de trap af, naar de matglazen voordeur toe.

'Wat zie jij er als een echte heer uit!' hoorde ze Jared in de verte roepen.

'Wat zie jij er als een clown uit,' beantwoordde zijn vader het compliment met enige spot.

‘Geschiedkundige bronnen beschrijven Alexander de Grote nochtans als een mooie, grote kerel, met lichtbruin leeuwenhaar. En ja, hij slaagde erin een van de allergrootste rijken ooit bijeen te veroveren. Maar dat kun je natuurlijk als een futiel detail beschouwen.’

‘Andere historici vermeldden dat hij niet bepaald goed was in het bedrijven van de liefde. Wist je dat zijn moeder Olympias bang zou zijn geweest dat hij impotent was? En dat men aanneemt dat hij zich vooral aange-trokken voelde tot zijn beste vriend Hephaestion?’ weer-legde Bob met een dikke grijns.

‘Al goed wijsneus, maar ik hoef vanavond tenminste de wereld niet te redden,’ lachte Jared en wees zijn vader op zijn eigentijdse, niet meteen herkenbare interpretatie van James Bond.

‘Vind je die goed?’

Bob draaide een rondje en toonde trots zijn op maat gemaakt zwarte kostuum, dat was afgewerkt met donkergroene velours. Grote, blinkende manchetknopen en een rode strik in suède maakten de look af.

‘Klasse,’ stemde Jared in, ‘grote klasse. Wij gaan vanavond de show stelen! Waar is je wederhelft?’

Bob wees naar boven.

‘Beetje nukkig aan het doen,’ fluisterde hij. ‘Ik denk dat ik wat verkeerd heb gezegd.’

‘Laat me raden: ze is bang dat je de hele avond zal bezig zijn met je werk?’

Hij knikte en lachte groentjes.

‘Waar is jouw meisje?’

‘Nog een laatste hand aan haar make-up aan het leggen in de wagen. Ze kan elk moment binnenstappen.’

‘Wat indrinken?’ stelde Bob voor.

‘Met plezier.’

‘Zou champagne passen bij het thema?’

‘Champagne past altijd.’

‘Een klant heeft me eergisteren een exquise fles geschonken,’ deelde Bob z’n zoon mee met de trots van een pas geslaagde schooljongen. ‘Laat me deze uit de kelder halen.’

‘Alweer champagne?’ hoorde hij een engelenstem boven zich echoën.

‘Net op tijd!’

‘Jij bent anders ook eerder dan verwacht,’ repliceerde Alex en wierp een snelle blik op haar horloge, een uit de kluiten gewassen exemplaar met goudkleurige randen en een dikke, zwarte, lederen band. ‘Gingen we niet pas na achten vertrekken?’

‘We hebben alle tijd. Champagne drinkt men immers niet haastig op,’ verduidelijkte Jared. ‘En iemand vertelde me dat je best wel een opwarmertje kan gebruiken.’

‘Kon je vader weer eens niet zwijgen?’

‘Bedankt om ons vanavond te vergezellen, zelfs al is het dik tegen je zin.’

Alex knikte en ging aan de hoge, donkere, uit marmer gemaakte bartafel zitten. Ze trok enkele half loshangende velletjes van haar linkerhand, net hard genoeg om haar middelvinger te laten bloeden. Rood bloed liep langzaam langsheen de zwarte nagellak.

‘Je weet niet half hoe erg ik ertegenop zie. Ik ben allergisch aan alles wat naar smalltalk ruikt.’

‘Dan nemen wij de praatjes voor onze rekening. Maak jij er gewoon een dol feestje van.’

‘Wat ben jij ergerlijk optimistisch vandaag.’

‘Weet dat mijn vader ongelooflijk van je houdt en je ontzettend dankbaar is dat je hem vanavond vergezelt,’

zei Jared en nam Alex's ruwe handen vast. 'Hij is de laatste maanden nogal afwezig, maar dat ligt helemaal niet aan jou.'

'Waar blijft die champagne nou?' was het enige wat Alex wist te antwoorden en trok haar handen weg.

De bel ging voor de tweede maal.

'Dat zal Emmely zijn.'

Ze was een ravissante verschijning, de piekfijn uitgedoste en opgemaakte bankiersdochter. Speciaal voor de gelegenheid had ze een replica van het iconische roze mantelpakje van Jacqueline Kennedy aangetrokken, waarbij het Alex verbaasde hoe sterk de gelijkenissen tussen beide dames wel waren. Alsof Jackie K zo'n vijfenvijftig jaar na datum opeens in een andere, net iets modernere vorm was teruggekeerd.

'Je ziet er goed uit,' was niettemin al wat Alex wist te zeggen.

Met een formele glimlach bedankte Jackie de vrouw des huizes, die er in haar grungeplunje stukken minder elegant uitzag. Twee uiterlijke tegenpolen, waartussen niet eens een beetje amicaliteit te bespeuren viel, maar die door familiebanden desondanks gedoemd waren vele uren en avonden met elkaar door te brengen. Alex probeerde er het beste van te maken, maar kon echter onmogelijk verbergen dat de jongedame die achter het roze mantelpakje schuilde, nooit een hartsvriendin zou worden. Waarom dan moeite doen?

'Op een fantastische avond!' riep Bob en hief zijn exquise fles de lucht in. 'We hebben nog precies dertig minuten eer de taxi komt. Klaar om in snelvaart deze lieverd te ledigen?'

'Wat een gedoe,' zuchtte Alex, en ze hief haar glas omhoog. 'Op een avond om snel te vergeten. Ik bedoel

maar, verkleed? Wat zijn we? Een stelletje snotneuzen of wat?’

Jared lachte en keek zijn vader aan.

‘Wat heb jij een zonnetje in huis.’

‘Het was m’n vader die me daarnet belde,’ deelde Emmely droogjes mee toen ze met z’n allen aan de hoge bartafel zaten. ‘Hij is deze namiddag een leuke trouwzaal gaan bezoeken.’

Jared gooide zijn glas net niet omver van verbazing.

‘Ik wist niet dat de plannen al in zo’n vergevorderde fase waren?’ antwoordde z’n vader vrolijk.

Alex grijnsde. Ze wist dat het slecht was, maar hier genoot ze van. Terwijl ze aan tafel zat te grijnzen, wreef ze met haar zware bottines tegen Jared zijn kuit.

‘En wat heeft je vader zich hierbij te moeien?’ begon die laatste zijn betoog. ‘Ik meen me te herinneren dat ik jou ten huwelijk heb gevraagd, niet die ouwe vrek.’

Emmely keek haar verloofde onbegrijpend aan.

‘Nou weet ik het opeens,’ vervolgde hij. ‘Hij zal er wel een prijsje van kunnen maken hebben. Een koopje, is het niet? Stel je voor dat ons huwelijk hem wat kluiten zou kosten!’

‘Kan het een beetje rustiger?’ ging Emmely in het verweer. ‘Alsof je anders zo afkerig bent van mijn vaders centen. Telkens je wilt investeren, graai je maar wat te gretig in zijn portefeuille!’

‘Je weet goed genoeg dat je vader niets voor niks doet. Hij is ook niet bepaald slechter geworden van mijn investeringen, is het niet?’

‘En daar gaan we weer!’

Terwijl Emmely haar glas met een harde smak op tafel neerpootte en daarbij de fragiele kristallen voet brak, ging haar telefoon opnieuw. Jared zag dat het zijn

schoonvader was en rolde met zijn ogen. In een Franse colère raasde Emmely naar buiten.

‘Dat wordt straks gezellig,’ was al wat hij wist te zeggen.

‘Je weet hoe ik erover denk,’ probeerde Bob zijn zoon te bedaren en legde zijn arm om zijn schouder. ‘Je hoeft niet te trouwen als je voelt dat het niet goed zit. En je hoeft al zeker niet in het huwelijksbootje te stappen om je ouwe hier te plezieren.’

‘Ik heb anders wel zin in een vet feestje,’ knipoogde Alex.

‘Zij krijgt wel haar feestje,’ wees Bob naar zijn vriendin. ‘Besef gewoon dat met een huwelijk ook een scheiding volgt als het reeds bij aanvang niet goed gaat. Kijk naar je moeder en ik. Ze is een gouden mens, maar we hadden nooit mogen trouwen. Ik heb haar hart gebroken en zij het mijne. En dat leed hadden we onszelf kunnen besparen als we eerlijk waren geweest tegenover elkaar. En tegenover onszelf, want dat is vaak het aller-moeilijkste.’

Jared knikte. Hij zweeg.

‘Hij is jouw vlees en bloed, Bob. Ik twijfel er niet aan dat hij verstandig genoeg is om de juiste keus te maken.’

Dat gezegd zijnde, schonk Alex de rest van de fles leeg in de drie overgebleven kristallen glazen en klonk een tweede maal op een geslaagde avond.

Het was een en al rumoer toen het gezelschap rond kwart na negen - een stuk later dan verwacht - aan de galerie in het drukke South La Brea Avenue arriveerde. Luide stemmen, nog luidere muziek en het gekletter van tientallen glazen nodigden het viertal uit naar binnen te

gaan. Het moest vast een ludiek beeld zijn geweest, bedacht Alex toen ze hun entree maakten. Zelf zag ze er stoer en sexy uit, in haar half gescheurde outfit, maar de James Bond die naast haar liep, maakte van het plaatje ongetwijfeld een surreëel beeld voor de passant op de straat. Voor hen liepen een nukkige Jackie Kennedy, met rode huilogen, geflankeerd door een 21ste-eeuwse impressie van Alexander de Grote. De Macedonische krijger probeerde zijn first lady tot een goed humeur te brengen, maar sprak tegen een grote, stenen muur. Jackie zweeg en liep nukkig verder. Ze schudde haar hand los van de zijne. Daar stond hij dan, de eenzame held, in z'n goudkleurige harnas en met een donkerrode draperie rond zijn schouder. Zoals het hoorde, had hij zijn vertrouwde geklede broek ingeruild voor iets wat op een typische oud-Griekse rok voor mannen leek, die bestond uit dikke repen bruinachtig leder. Hij droeg zelfs een diadeem op zijn netjes in de plooi liggende haren, of toch iets wat daarop moest lijken.

‘Mijn god, Jared!’ riep Eve uit toen ze hen zag. ‘Je bent een plaatje!’

Ze liep naar de blonde god toe en begroette hem met een innige omhelzing.

‘Je ziet er ook beeldig uit,’ complimenteerde hij de gastvrouw welgemeend. ‘Vergeef me de onbeschoftheid, maar jij gaat vanavond als...?’

‘Assepoester,’ antwoordde Eve en ze wees naar haar voeten, die waren bekleed met torenhoge, transparante pumps die natuurlijk de glazen muiltjes uit het sprookje moesten voorstellen.

Haar prinsessenjurk was overdadig breed, met eronder een stevige hoepelrok en met heel wat tule, kant en kralen. Het ding had beslist een fortuin gekost, maar

paste de gastvrouw als gegoten. Er was een regenboog aan pastelkleuren in verwerkt, van lichtroze en lila tot stroken in zalmkleur en een zachte tint blauw. Diep gedecolleteerd als het galakleed was, liet het bovenaan amper wat bedekt en was het voor de heren onder het gezelschap dan ook een open uitnodiging tot schaamtelos aanstaren. Een ietwat onzedig Assepoesje leidde het viertal naar binnen, zorgde ervoor dat ze de nodige dranken kregen en een tafeltje om aan te staan.

‘Maak het jullie gezellig,’ vertelde ze enthousiast, ‘en verlaat de galerie niet voor middernacht. Want dan wordt het absolute pronkstuk voorgesteld.’

‘Wees jij maar braaf thuis tegen twaalven,’ lachte Jared, ‘of moet ik een goede fee bij je langs sturen?’

‘Geef mij maar een duivelse prins,’ knipoogde Assepoester en mengde zich weer onder haar gasten.

De galerie was werkelijk adembenemend mooi. Het had iets weg van een film van David Lynch, met de donkerrode, fluwelen gordijnen die haast over de grond hingen, vastgehouden door dikke, goudkleurige koorden. De vloer bestond uit grote, zwarte en witte tegels in dambordpatroon, die blonken alsof ze pas waren geboend. De statige, hoge zwarte tafels droegen immense kandelaars waarin valse kaarsen brandden. Een echt vuur was per slot van rekening te riskant geweest, met al die kostbare stukken kunst die zich in deze ruimte bevonden. De rest van de zaal was heel sober ingericht, met amper enige vorm van decoratie of ornamenten, maar dat behoefde die dan ook niet. De weinige kunstwerken die aan de muur hingen, veilig verzegeld achter een dikke, glazen wand, waren imposant genoeg om het volledige vertrek op te vullen. De meeste genodigden bevonden zich echter

aan de andere kant van die muur, want daar recht tegenover had je een speciaal voor deze gelegenheid opgezette bar, die op volle toeren draaide. De twee jonge kerels die verantwoordelijk waren voor de drank, hadden duidelijk hun handen vol.

Eve Fitzsimmons, de eigenares van deze galerie, had maandenlang naar deze avond uitgekeken en er de laatste weken zowat dag en nacht aan gewerkt. Ze was een zelfverzekerde jonge vrouw die al sinds haar prille kindertijd een grote voorliefde koesterde voor alles wat met abstracte kunst te maken had. Fitzsimmons was in alle opzichten een buitenbeetje, zelfs in de kunstwereld, en dit vanwege haar complete lak aan regels. Ze deed wat ze wilde en dat precies op de manier waarop ze het wilde, en daar kon niets of niemand haar van afbrengen. Deze manier van werken had haar zowel voor- als tegenstanders opgeleverd, maar de galerie was in haar vijfjarige bestaan niettemin een begrip geworden in Los Angeles. Veel jonge, opkomende talenten stonden in een rij om er hun werk tentoon te mogen stellen en ook gevestigde waarden kwamen er graag langs. Zo ook Vivian Estas, met wie Eve Fitzsimmons doorheen de jaren een hechte en oprechte vriendschap had opgebouwd, gefundeerd op hun gemeenschappelijke drang om zich op hun eigen manier te onderscheiden van de rest van de wereld. Het kon voor beide dames niet gek genoeg, niet enkel wat kunst betrof, neen, het was een levenswijze geworden. De wereldberoemde Estas - wier kunst je ofwel geniaal vond ofwel afschuwelijk, een middenweg bestond er niet - twijfelde dan ook geen moment toen haar werd gevraagd een spectaculaire vernissage te geven in 'Divine Art'.

Alles zou er vanavond om haar draaien en dat was wanneer ze zich het allermeeft in haar sas voelde.

De entree was gemaakt. Bob keek rond, bestudeerde en analyseerde de aanwezige werken en kwam tot de conclusie dat het niet meteen zijn meug was.

‘Ik word er haast misselijk van,’ deelde hij zijn tafelenoten op een niet te opvallende toon mee. ‘Het is alsof men enkele potten van de kleurrijkste verf dooreen heeft gemixt en op een doek heeft gekwakt. Vreselijk.’

‘Ben ik even blij dat jij vanavond niet van plan bent iets te kopen,’ lachte zijn wederhelft hem toe.

‘Als investering zou het wel kunnen tellen,’ mengde zijn zoon zich in het gesprek. Een zakenman in hart en nieren, daar kon hij niet onderuit.

‘Het doet me niks,’ antwoordde Bob eerder ernstig en nam Alex vast. ‘Maak je dus geen zorgen, deze geldbeugel zal er vanavond niet lichter op worden.’

‘Kunst hoeft je niet te raken om er geld aan uit te geven,’ vuurde Jared een tegenwerping af.

‘Daar ben ik het volledig mee oneens,’ repliceerde Bob. ‘Zelfs al betreft het een investering, een met liefde gekocht werk is dubbel zoveel waard.’

‘Vader, ik respecteer je ten zeerste, maar als het om kunst gaat, beschouw ik je niet meteen als een lichtend voorbeeld. Wat maakt het uit of je iets al dan niet graag ziet als je toch van plan bent het voor een smak geld te verkopen?’

‘Principes,’ antwoordde Alex in zijn plaats en zag Bob vanuit haar ooghoek goedkeurend knikken.

‘31 jaar en reeds meer verstand van kunst dan jij.’

‘Vader...’

‘Zoon... Vanavond hou ik het op drinken en netwerken. Ik laat het zakendoen aan jou over.’